

Ми зовсім нічого не робиш! Ніякого толку від тебе! — доносилося зранку з кухні.

«О, почалося...» Батьки знову сварилися. Але Катя вже майже не реагувала на це, одягла навушники і ніби перенеслася в інший світ — розкручена мелодія заповонила все єство. «Знала б, хто вигадав цю штуківину, навушники, розцілувала б», — думала собі. На третій пісні розплющила очі, бо відчула, що хтось є поруч. Біля ліжка стояла мама і мовчки дивилася на неї.

— Поговоримо? — прочитала по губах і вийняла навушники з вух.

— Давай, — Катя неохоче сперлася на лікті й налаштувалася на нотації. «Що вже знову не так зробила? Та хай там...»

— Ти все чула? — почала винувато мама.

— Що чула?

— Ну те, про що ми там говорили. Тобто кричали.

— Не чула, я музику слухала.

— Ну і добре. Ми з татом вирішили пожити окремо. Все гаразд, не хвилюйся, просто...

«Вона бреше! Вона знову мені бреше! Як гаразд? Що гаразд? Оце? — бухнуло в голову. — Чому просто

не розійтися, як багато хто робить, і жити нормально? Чому вона це терпить? Ненавиджу!»

Так, вона ненавиділа... Маму, яка терпіла і дозволяла так до себе ставитися, батька, що завжди смердів перегаром, і себе, бо не могла нічого змінити. Хотілося забути і бути там, де, може, не все правильно, але зрозуміло й чесно. У її думках, як і в житті, була каша, сміття, ну просто мотлох. Так, це найточніше визначення. Її так і називали — Мотлох.

Щоразу, коли батьки сварилися, вона відчувала глибоку безвихідь, не розуміла, що їй робити і як жити далі. У домі було незатишно, ніби холодно, і постійно хотілося зігрітися. А як? Хіба що кавою.

(6) Каву завжди пила мама. Зранку, коли Катя ще сонна виходила зі своєї кімнати, вона сиділа за кухонним столом і пила каву з дуже приємним ароматом, що вмить наповнював усю квартиру. Пила і дивилася у вікно, але сама в цей час була десь далеко-далеко. Катя спостерігала за цим щоранку, для неї це було дуже по-дорослому. Якогось дня, коли вона залишилася сама вдома, вирішила випити тієї кави. Щоб відчутти себе зовсім дорослою. Яка ж вона гіркуща, та кава! Як дорослі її п'ють? Додала цукру. Краще, але все одно гіркий післясмак залишився. Це не какао, яке вона обожнювала. А може, це смак дорослості?

І цього ранку Катя пішла на кухню, щоб зробити собі каву. Мама — за нею.

— Просто так треба татові, — продовжувала мама. — Розумієш? Це нічого не означає, не звертай уваги, — винувато ховала очі.

— Добре, я зрозуміла, — Катя ледь стримувала злість і біль.

— Це тимчасово, прошу, не переживай...

— Так, звичайно, мамо.

— От і добре. Сьогодні після школи відразу додому, — мама різко змінила тон.

— Я хотіла з подругами погуляти, — намагалася відбитися Катя.

— Не подобаються мені твої подруги, і вдома допомогти треба, уроки коли вчитимеш?

— Нам нічого не задають тепер, а якщо зададуть — вивчу, — захищалася.

— Вивчу, вивчу, і знову буде як у минулому році... самі проколи! Ти вже доросла! — зірвалася мама. — Після школи додому! Чула?

Щось доводити було марно. Мама, накручена непорозуміннями з татом, завжди зганяла злість на дочці. І знову Катя нічого не може збагнути. Сама ж каже, що доросла, а контролює кожен крок, кожну оцінку. Як же це набридло! Краще на вулицю. Нехай вона там — Мотлох, але без підозр, контролю і постійних вимог.

Каті, чи Кет, як її називали в компанії, — п'ятнадцять. Мотлох — її прізвисько. Прилипло воно до неї завдя-

ки... мамі. Так-так, мамі: знайшла якось під її подушкою і в шухлядах обгортки із цукерок і сердито кинула: «Ну ти й мотлох». Катя почувалася дуже ображеною й розповіла про це Марті, а та — Семові. Так і повелося. Та й у чомусь це була правда... Хаос у думках, часто ніяк не могла зібратися до купи. Хто вона? Для чого живе? Як зрозуміти, чому так відбувається в її сім'ї? І як повірити, що в неї життя складеться не так, як у них? Повчання і претензії батьків доводили її до відчаю. «Скільки можна? Причепилися! Самі не вміють жити, а від мене чогось хочуть!» — ці думки переслідували її майже щодня. Тому вона й прибилася до тієї компанії. Там хоча б сприймають її такою, як вона є, і не брешуть. Правда, Сем часто втягує в якісь дурні пригоди, й важко передбачити, чим усе закінчиться, але ж якось викручувалися дотепер. І це все одно краще, ніж слухати татові чи мамині нотації.

Сем давно живе з бабусею і дідусем. Його мати померла в колонії, куди потрапила за наркотики. Чому це трапилося, ніхто й не зрозумів. Адже бабуся — лікар, шанована в місті людина. Коли дізналася про те, що її дочка наркоманка, усілякими способами намагалася витягнути з біди, але все марно. Не допомагали ні вмовляння, ні лікарні, ні реабілітаційні центри. Примудрялася і звідти тікати. А якогось дня зателефонували бабусі з поліції й повідомили, що накрили наркопритон і там узяли маму Сема з чималою дозою наркотиків. Так вона потрапила